

DEN NORSKE VETERINÆRFORENING

The Norwegian Veterinary Association

Landbruks- og matdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 Oslo

548/06/0.150/HH/HN/HPB/-
Oslo 15. mai 2006

FORSLAG TIL ENDRING AV DYREHELSEPERSONELLOVEN, HØRINGSSVAR FRA DEN NORSKE VETERINÆRFORENING

Vedlagt finnes DNVs høringssvar på LMDs forslag til endring av dyrehelsepersonelloven.

Med vennlig hilsen
Den norske veterinærforening

Hans Petter Bugge
Generalsekretær

Høringsuttalelse fra Den norske veterinærforening om endring av lov av 15. juni 2001 nr 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

Innledning

Formål med forslaget til endring av dyrehelsepersonelloven er at ansvaret for veterinærdekning og veterinærvakt i alle deler av landet overføres fra staten til kommunene. Endringsforslaget innebærer også at Den norske veterinærforening (DNV) ikke lenger skal ha lovfestet rett til sentrale forhandlinger om godtgjøring for og enhetlig organisering av vaktene i alle deler av landet.

Ansvarsreformen bygger på tilrådning fra Sagelvmoutvalget som ble nedsatt i 2004 for å utrede hvordan veterinærtilbudet fortsatt skulle sikres etter at distriktsveterinærtjenesten var avvirket og som førte til at deler av landet fikk svekket veterinærtilbud. Sagelvmoutvalget understreket at veterinærtilbudet ikke skulle være en begrensende faktor for husdyrproduksjon i noen del av landet

Sagelvmoutvalget konkluderte med at det ville være hensiktsmessig at kommunene overtok ansvaret for veterinærdekningen i landet. I næringsssvake områder er det nødvendig å bidra med økonomiske virkemidler i form av næringsstøtte eller opprettelse av stillinger for å sikre at veterinærer etablerer seg. Behovet for næringsstøtte vil sannsynligvis øke på grunn av strukturrasjonalisering i husdyrbruket. Som en overgangsordning lot Mattilsynet sine ansatte fortsette i deltidsstillinger for å opprettholde veterinærtilbudet. Mattilsynet har signalisert at denne overgangsordningen er i ferd med å utløpe.

Sagelvmoutvalget konkluderte i tillegg med at det også burde vurderes om ansvaret for den veterinære vaktordningen burde overføres til kommunene. En forutsetning for dette var at den pågående konflikten om vaktordningen på forhånd skulle finne en løsning.

I. DNVs uttalelse til lovendringsforslaget

Slik endringsforslaget foreligger vil DNV gå mot ansvarsorverføringen på grunn av:

- 1. Det er usikkert hva kommunenes ansvar vil omfatte, og den foreslåtte ordningen vil derfor ikke sikre et enhetlig og forsvarlig veterinærtilbud til husdyrbruket og dyreeiere i alle deler av landet**
- 2. Det er usikkert hvilke økonomiske rammer kommunene vil få å forholde seg til. Det gis ikke garanti for at det overføres nødvendige økonomiske midler til kommunene for å sikre en forsvarlig veterinærdekning.**
- 3. Forslaget vil svekke den nasjonale beredskapen mot alvorlig smittsomme dyresjukdommer og dyrevernsaker og underslår at veterinærvakten er en nødvendig førstelinjevakt for Mattilsynet.**
- 4. Forslaget viderefører ikke det betydelige arbeidet som er nedlagt i den regionale og sentrale gjennomgangen av vaktområdene i landet høsten 2005.**
- 5. Forutsetningen som Sagelvmoutvalget la til grunn for å overføre ansvaret for vaktordningen synes ikke lenger å være tilstede fordi forslaget skaper stor usikkerhet rundt vaktordningen.**

6. **Avvikling av den sentrale forhandlingsretten vil medføre uforutsigbarhet for praktiserende veterinærer i landet og vil gå utover rekruttering av veterinærer til distriktene.**
7. **Avvikling av forhandlingsretten vil føre til betydelig dyrere veterinærtjeneste i utkantområder.**

II. Til de enkelte punktene:

1. Det er usikkert hva kommunenes ansvar vil omfatte, og den foreslåtte ordningen vil derfor ikke sikre et enhetlig og forsvarlig veterinærtilbud til husdyrbruket og dyreeiere i hele landet.

Sagelvmoutvalget, som ansvarsreformen bygger på, understreker at tilgang på veterinære tjenester ikke skal være en begrensende faktor for å drive husdyrproduksjon i noen deler av landet. En kan ikke se at dette forholdet kan ivaretas slik høringsnotatet beskriver kommunenes ansvar: ”*det vil være opp til kommunene å vurdere hva som er tilfredsstillende tilgang på veterinærtjenester*” og ”*kommunene vil i prinsippet stå fritt til å vurdere hvilket nivå de mener er tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell*”.

Forslaget om at kommunene selv skal definere hva som er tilfredsstillende veterinærdekning og vaktordning vil føre til betydelige forskjeller i veterinærtjenestetilbudet ut fra hvilke prioriteringer kommunene gjør.. Dersom lovgiver ikke klargjør hvilket ansvar kommunene har og hvilket nivå og kvalitet tjenesten skal ha, vil dette innebære en forskjellsbehandling av landets innbyggere og vilkårene for næringsutøvelse. Dette vil kunne komme i konflikt med konkurransmessige prinsipper (konkurranselovgivningen).

DNV er ikke prinsipielt i mot at kommunene skal ha ansvaret for at man har en tilfredsstillende veterinærdekning og en velfungerende vaktordning. At kommunene med lokalkunnskap om kommunikasjonsforhold og dyrehold har forutsetninger for å finne hensiktsmessige løsninger for veterinærbetjeningen kan være riktig. Det må imidlertid være et nasjonalt anliggende å definere klare, overordnede kriterier for hva som er nødvendig veterinærtjeneste ut fra dyrehelsemessig og dyrevernmessige forhold og som skaper like næringsmessige vilkår for husdyrproduksjon i alle deler av landet.

Trolig er også kommunene for små forvaltningsområder for organisering av veterinærtjenesten og vaktordningen da det har vist seg å være betydelig gevinst i å utrede dette på regionnivå. (Se forøvrig pkt. 4)

Dersom kommunene delegeres ansvaret for veterinærtjenestetilbudet mener DNV at det er nødvendig at staten fortsatt har det overordnede ansvaret. Dette bør fortrinnsvis fremgå av lovteksten slik som i gjeldende lov (§ 1. Formål). Staten må stille krav om et enhetlig veterinærtilbud i alle deler av landet ut fra dyrehelsemessige og dyrevernmessige kriterier. Det må fortsatt forutsettes at det overordnede ansvaret for ivaretagelse av veterinærtjenester og beredskap påhviler staten.

2. Det er usikkert hvilke økonomiske rammer kommunene vil få å forholde seg til. Det gis ikke garanti for at det overføres nødvendige økonomiske midler til kommunene for å sikre en forsvarlig veterinærdekning.

Det økonomiske grunnlaget for å sikre en forsvarlig veterinærdekning i hele landet er ikke utredet. Verken LMD eller kommunene (KS) har oversikt over hvilke kommuner som vil ha behov for økonomiske støtteordning for å sikre veterinærtilbudet fremover. I rapporten fra Sagelvmoutvalget er det heller ikke foretatt økonomisk konsekvensutredning forbundet med ansvarsoverføringen. Forslaget om at utredning av de økonomiske konsekvensene skal utsettes til etter at avgjørelsen om kommunene skal overta ansvaret, vil medføre at ansvarsoverføringen kan bli vedtatt før det er klart om det følger tilstrekkelig midler med ansvarsreformen. Dette vil i så fall være i strid med Soria-Moria erklæringen fra regjeringen som slår fast at det ikke skal overføres nye oppgaver til kommunene som ikke er fullfinansiert.

Uten at det stilles et enhetlig krav om nivået på tilbudet av veterinærtjenster vil det nærmest være umulig å fastslå behovet for økonomiske midler. Det er et paradoks at staten overfører ansvaret til kommune med den begrunnelse at kommunene best kan utforme tilbudet, mens kommunen på ingen måte har garanti for at nødvendige økonomiske virkemidlene vil følge med for å iverksette det kommunen mener er nødvendige for å sikre en forsvarlig veterinærtjeneste

Det gis ingen garanti for at tilstrekkelige økonomiske midler blir videreført til kommunene utover en eventuell overgangsperiode med øremerkete midler. Det gis heller ingen føringer om hvilke betingelser som skal ligge til grunn for fremtidige økonomiske overføringer til kommunene. Utarbeidelse av slike retningslinjer er nødvendig av hensyn til forutsigbarhet for kommunene.

Fram til 2004 bidro staten med omlag 20 mill. kroner gjennom distriktsveterinærordningen for å sikre veterinærtilbud i alle deler av landet. Da distriktsveterinærordningen opphørte ved opprettelsen av Mattilsynet, ble de statlige midlene overført fra distriktene til Mattilsynets forvaltningsoppgaver. Nedlegging av distriktsveterinærstillingene førte til at veterinærtilbudet mange steder ble sterkt svekket. For eksempel er det nedlagt fire distriktsveterinærstillinger i Øvre- og Vestre Telemark som har medført at flere kommuner i Telemark ikke har en veterinærtjeneste som dekker husdyrbrukets behov. Dette forholdet er ikke nevnt i det foreliggende høringsnotatet, og det er ikke foreslått økonomisk kompensasjon for midlene som ble omfordelt i forbindelse med avvikling av distriktsveterinærordningen. I enkelte områder har Mattilsynet hatt en midlertidig ordning med ansatte i deltidsstillinger for å avhjelpe den kritiske mangelen på veterinærtilbud. Denne ordningen er i ferd med å avvikles flere steder.

Flere kommuner har på eget initiativ etablert driftsstøtte eller ansatt veterinær for å bidra til at husdyrnæringen har et adekvat veterinærtilbud. Slik forslaget fremmes vil overføringene fra staten ikke dekke de utgiftene som enkeltkommuner i dag bidrar med for å sikre veterinærbetjening i form av kommuneveterinærstillinger eller driftsstøtte til veterinærer i klinisk praksis.

Dagens vaktgodtgjøring betales uten å beregne merverdiavgift av beløpet. Dersom dette endres ved en eventuell overføring av ansvaret til kommunene, må det tas høyde for dette ved ansvarsreformen.

I henhold til Soria-Moria erklæringen må det forutsettes at delegeringen av ansvaret fullfinansieres. DNV mener at før det fattes vedtak om å overføre ansvaret for nødvendig veterinærtilbud til kommunene, må kostnadene forbundet med en slik ansvarsreform utredes. Kostnadene forbundet med administreringen av en slik ordning må også beregnes. Også de

utgiftene som enkeltkommuner har i dag, må innbefattes i de fremtidige overføringene. Den midlertidige ordningen med veterinærer i Mattilsynet med deltidsstilling må også vurderes ved behovsutredningen.

3. Forslaget vil svekke den nasjonale beredskapen mot alvorlig smittsomme dyresjukdommer og dyrevernsaker og underslår at veterinærvakten er en nødvendig førstelinjevakt for Mattilsynet.

Selv om beredskap mot alvorlige smittsomme dyresykdommer er tillagt Mattilsynet er det en kjensgjerning at veterinærvakten er nødvendig for at staten skal opprettholde en tilfredsstillende beredskap mot alvorlig smittsomme dyresykdommer og dermed ivareta internasjonale forpliktelser gjennom EØS-avtalen. Dette forholdet har vært helt sentralt i forbindelse med den forrige omorganisering av vaktordningen som ble gjennomført som følge av behandling av St.prp. 54 (1999-2000) og revidering av dyrehelsepersonelloven i 2001. Veterinærvaktens betydningen for den offentlige beredskapen har etter den tid blitt enda viktigere i og med at Mattilsynet har avskaffet sin veterinære beredskapsvakt. Den kliniske vaktens betydning for den offentlige beredskapen har derfor til nå vært overordnet i avtale og forskrift om veterinærvakt.

DNV mener derfor at det er en ansvarsfraskrivelse fra staten sin side og vil klart svekke den offentlige beredskapen å la det være opp til hver enkelt kommune å definere det veterinære tjenestetilbudet og kliniske beredskapsnivået. Det er av stor nasjonal betydning at det finnes en velfungerende, landsdekkende klinisk vakt for norsk husdyrbruks omdømme og troverdighet. For å opprettholde nødvendig offentlig beredskap mot alvorlige smittsomme dyresykdommer og dyrevern må staten sette definerte krav til det kliniske beredskapsnivået dersom ansvaret overføres til kommunene.

4. Forslaget viderefører ikke det betydelige arbeidet som ble nedlagt i den regionale og sentrale gjennomgangen av vaktområdene i landet høsten 2005.

Stortinget vedtok i juni 2005 at LMD skulle foreta en gjennomgang av bemanningsbehovet og størrelsen på de veterinære vaktområdene. Det ble gjennomført en omfattende regional og sentral utredning av vaktordningen ledet av LMD hvor kommunene (KS) brukerorganisasjonene, Mattilsynet og DNV deltok. Denne utredningen er ikke nevnt i høringsdokumentet selv om det har hatt avgjørende betydning for at det ble oppnådd enighet i forhandlingene om vaktordningen for 2006. Den nye avtalen og tilhørende forskrift som bygger på denne utredningen trer i kraft 1. juli 2006 og vil kun gjelde for et halvt år dersom kommunene overtar ansvaret for veterinærbetjening fra 1. januar 2007.

Utredningen viste den klare fordelene det medfører å se veterinærbetjeningen regionvis og kanskje også på tvers av regioner og uttalte følgende: ”Utvalget har registrert at flere regionale grupper mener at vaktområdene kan arronderes bedre ved fortsatt gjennomgang både i og mellom regioner. Utvalget har videre registrert ulike forslag til vaktbemanning som tilsier at det bør være betydelig fleksibilitet for regional organisering av vaktordningen”. Dagens vaktordning er inndelt i 161 vaktområder. De fleste vaktområdene innbefatter således flere enn en kommune, og mange vaktområder følger ikke kommunegrensene og heller ikke alltid fylkesgrensene. Ved å overføre ansvaret for veterinærbetjeningen til kommunene er det fare for å miste fordelene ved å se betjeningsmønsteret i større regional sammenheng.

DNV mener at det er viktig at betjeningsmønster og vaktområder kan utredes i et regionalt forum selv ved en eventuell kommunal ansvarsmodell for veterinærtjenester. For ikke å miste effektivitetsgevinsten og kostnadsbesparelsen som er oppnådd ved den regionale

gjennomgangen, bør det vurderes om veterinærbetjeningen heller skal forvaltes på et regionalt nivå slik som i dag enn på kommunalt nivå. Det er kjent at regjeringen arbeider med omfattende endringer av fylkes- og regionforvaltningen i landet, og det bør vurderes om det er hensiktsmessig at veterinærbetjeningen sees på i samband med dette arbeidet.

5. Forutsetningen som Sagelvmoutvalget la til grunn for å overføre ansvaret for vaktordningen synes ikke lenger å være tilstede.

Sagelvmoutvalget satte som forutsetning at den pågående konflikten om vaktordningen måtte finne en løsning før utvalget tilrådte at ansvaret for veterinærvakten ble overført til kommunene. Ved å foreslå omfattende endringer som kan føre til usikkerhet rundt kvaliteten på vaktordningen og samtidig ta bort DNVs forhandlingsrett, er ikke forutsetningen som Sagelvmoutvalget satte for å overføre vaktansvaret til kommunene lenger tilstede. Det foreslåtte endringsforslaget vil bety at staten overlater til kommunene en ordning som må gå seg til på nytt. Dette vil medføre betydelig uro rundt vaktordningen i kommunene og i husdyrnæringen.

LMD og DNV inngikk en avtale om vaktordningen i februar som skal gjelde fra 1. juli 2006. Avtalen bygger på tidligere avtaler og det omfattende regionale og sentrale utredningsarbeidet som ble gjennomført høsten 2005. Det er påfallende at denne utredningen ikke er nevnt og vektlagt i høringsnotatet fra LMD. Det synes meningsløst at det betydelige arbeidet med den kliniske vaktordning som har pågått gjennom flere år, ikke skal danne grunnlaget for den foreslåtte ansvarsreformen.

DNV er også svært bekymret over forslaget om å fjerne avtaleretten mellom partene. Uten en avtaleordning vil det kunne medføre at kommunene må forholde seg til mellom 6 – 700 enkeltveterinærer med ulike krav når nye avtaler skal utformes. Det vil være stor fare for at det fra januar 2007 på nytt vil oppstå mye kaos rundt vaktordningen med husdyrbrukerne som de skadelidende. .

DNV mener at endringsforslaget vil føre til at forutsetningen som Sagelvmoutvalget la til grunn for å overføre vaktansvaret til kommune ikke lenger er tilstede. DNV mener at en eventuell overføring av vaktordningen til kommunene må bygge på det omfattende arbeidet som har ført fram til dagens omforente avtale. Det er stor risiko for at den foreslåtte lovendringen som verken definerer kvaliteten på vaktordningen eller viderefører en forhandlingsordning mellom kommunen som ansvarlig for veterinærvakten og veterinærene som skal utføre vaktene, på nytt vil føre til betydelig uro og usikkerhet rundt veterinærvakten rundt om i landet.

6. Avvikling av forhandlingsretten vil medføre uforutsigbarhet for praktiserende veterinærer i landet og vil gå utover rekruttering av veterinærer til distriktene.

Eksisterende lov fastslår at det skal forhandles sentralt med DNV om organisering og godtgjøring for veterinærvakt for å få en enhetlig vaktordning i alle deler av landet. I høringsnotatet foreslås det at den sentrale forhandlingsretten fjernes og at kommunene skal stå fritt til å velge hvordan vaktordningen skal organiseres. Blant annet foreslås det at vaktordningen kan settes ut på anbud i hvert vaktområde. Dette vil medfører uklare og uoversiktlige ansvarsforhold. Uten en enhetlig organisert vaktordningen i hele landet vil vaktordningen som en viktig beredskapsmessig ressurs for Mattilsynet svekkes. Det er forøvrig høyst overraskende at sittende regjering foreslår å avskaffe en forhandlingsordning som er en garanti for en likeverdig veterinærberedskap i hele landet.

Veterinærer vil oppleve det som svært urimelig dersom en mister forhandlingsretten over en såpass viktig del av jobben som å delta i vakter utenom ordinær arbeidstid. Veterinærer har til all tid påtatt seg et stort ansvar og tung vaktbelastning (45 % av vaktene var i 2001 tredelt, todelt eller udelt). Viljen til å påta seg vaktansvar som "blir tredd nedover hodet på en" vil ikke være stor. Det skal også bemerkes at over 50 % av praktiserende veterinærer er kvinner, og andelen vil stige raskt de kommende årene. Kvinnelige veterinærer vil erfaringsmessig ønske arbeid med ordnete arbeidsforhold og arbeidstider. Større grad av uregelmessighet rundt arbeidsforholdene vil således klart svekke rekrutteringen til distriktene.

Forhandlingene om veterinærvakt har vært ført mellom to likeverdige parter. Eventuelle uenighetsproblemer kan løses ved at det innføres en tvisteløsningsordning slik som også ble foreslått under behandlingen av dyrehelsepersonelloven i 2001. Ordningen har gitt full oppslutning om vaktordningen og dermed gitt husdyreiere i hele landet trygghet for å få tak i veterinær på kveld og natt og i helgene. Kun en gang i veterinærvaktens historie har det oppstått kaotiske forhold for dyreeiere rundt veterinærvakten. Det var i januar 2005 da LMD ville etablere en vaktordning som ikke var basert på en fremforhandlet avtale.

Mye av støyen rundt veterinærvakten de siste årene skyldes at det ikke har vært en tvisteløsningsordning når partene har hatt vanskelig for å komme til enighet i forhandlinger. Fordi dette ligger utenfor arbeidstvistloven i kommunen vil det være hensiktsmessig å lovfeste en nemndsløsning slik Sp, V og Krf foreslo ved innføring av den nye dyrehelsepersonelloven i 2001.

DNV vil også på det sterkeste avvise at dagens forhandlingsordning har gitt DNV nærmest en vetorett i forhandlingene slik som det påstås i høringsnotatet. DNV kan ikke se at veterinærenes forhandlingsrett skiller seg fra andre yrkesgruppers rett til forhandlinger om arbeids- og godtgjøringsprinsipper. Det vises her til kommunehelsetjenstelloven §1-3 som regulerer avtale mellom virksomheter som allmennlegetjeneste, legevaktordning, fysioterapitjeneste, sykepleie/hjemmesykepleie og jordmortjeneste. Ingen av disse gruppene har beordringsklausul knyttet opp mot forhandlingsretten. Sammenlignet med disse gruppene er derfor ikke grunnlag for å fjerne forhandlingsretten for veterinærer selv om beordringskravet tas bort.

DNV vil derfor på det sterkeste advare mot en ordning hvor partene ikke forhandler fram en sentral avtale om veterinærvakten som sikrer en enhetlig vakt i hele landet. Uten forhandlingsordning vil det skapes svært uforutsigbare forhold for veterinærene som igjen vil ramme rekrutteringen av veterinærer til distriktene. DNV vil ut fra dette understreke betydningen av at forhandlingsretten opprettholdes i loven. Det foreslås videre at det innføres en tvisteløsningsordning dersom ikke forhandlingspartene oppnår enighet.

7. Avvikling av forhandlingsretten vil føre til betydelig dyrere veterinærtjeneste i utkantområder.

Istedenfor at vaktordningen baseres på en sentral avtale mellom kommunene og DNV foreslås det å innføre et anbudssystem der kommunene legger frem et tilbud for kompensasjon for deltagelse i veterinærvakten som den enkelte veterinær individuelt forholder seg til. Satsene kan justeres slik at et tilstrekkelig antall veterinærer deltar i vaktordningen.

Anbudsprinsippet som foreslås er svært lite egnet for veterinærtjenesten eller vaktordningen. De fleste steder i landet finnes det ikke konkurrerende veterinærgrupper eller

praksisetableringer. En anbudsordning uten flere anbudsytere vil dermed høyst sannsynlig føre til en betydelig dyrere ordning for det offentlige, i denne sammenhengen for kommunene. De negative konsekvensene av en anbudsordningen vil stort sett ramme hele landet, men i særlig grad utkantkommuner.

III. Til forslaget til lovendring

Lovendringsforslaget velter hele ansvaret for dyrehelsetjenester i landet og ansvaret for organisering og finansiering av en landsdekkende klinisk veterinæravakt over på kommunene. For å sikre en enhetlig og forutsigbart veterinærtilbud i hele landet er det nødvendig at staten fortsatt har det overordnede økonomiske ansvaret.

Forslaget om at kommunene selv skal definere hva som er tilfredsstillende nivå på veterinærtilbudet vil føre til ulike vilkår for husdyrbruket rundt om i landet ut fra hvilke prioriteringer kommunene gjør. Dersom kommunene skal overta ansvaret for veterinærbeijingen og veterinæravakten må det derfor fremgå av loven, eventuelle forskrifter og i forarbeidene hva som er nødvendig kvalitet og nivå på veterinærtilbudet i kommunene.

Staten underslår at veterinæravakten, som den eneste døgnkontinuerlige veterinære beredskapsordningen, er nødvendig for at Norge skal ivareta internasjonale forpliktelser om beredskap mot alvorlige smittsomme dyresykdommer og alvorlige dyrevernssaker, noe som er helt avgjørende for troverdigheten til norsk husdyrproduksjon.

For å kunne gjennomføre en ordnet kommunalisering av ansvaret for veterinærtjeneste og veterinæravakt er det nødvendig at det skjer gjennom avtaler mellom kommunene og veterinærene. Forhandlingsordningen må lovfestet slik som i kommunehelsetjenese-loven.

Det er vesentlig at tidligere utredninger og avtaler om veterinærbeijing og vaktordning legges til grunn dersom kommunene skal overta ansvaret for disse tjenestene. Dette bør understrekes i forarbeidene til loven.

DNV vil derfor foreslå følgende endring av det fremlagte lovforslaget:

§ 1. Lovens formål

2. ledd skal hete:

Staten har det overordnede ansvaret for å sikre en landsdekkende veterinærtjeneste.

§ 3. Lovens virkeområde

Ny §3a skal hete:

Kommunen har ansvar for å sørge for nødvendig tilgang på veterinærer i kommunen.

Kommunen kan bidra til nødvendig tilgang på veterinærer ved å ansette personell i kommunale stillinger eller gi driftsstøtte til veterinærer i kommunen.

Kommunen har ansvar for å etablere klinisk vakt for veterinærer i kommunen.

Vaktdeltagelse baseres på frivillighet, og kommunen inngår avtale med yrkesorganisasjonene etter forhandlinger om organisering og gjennomføring av vaktene samt om godtgjøring for deltagelse.

Det opprettes en nemnd for å håndtere situasjoner hvor det ikke oppnås enighet ved forhandlinger om vilkår for deltagelse i vakt og ved beordring til offentlig tjeneste.

Departementet kan gi nærmere forskrift om gjennomføringen av bestemmelsene i denne paragrafen.

Halvor Hektoen
President i Den norske veterinærforening

Helge Njøs
Leder i DNV-N, forhandlingsutvalget for
næringsdrivende veterinærer